

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgia) w dniu 19 czerwca 2018 r. – Jamina Hakelbracht, Tine Vandenbon, Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen / WTG Retail BVBA

(Sprawa C-404/18)

(2018/C 311/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Jamina Hakelbracht, Tine Vandenbon, Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen

Strona pozwana: WTG Retail BVBA

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii, a w szczególności art. 24 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego ochronę osób działających w charakterze świadków przed represjami zapewnia się wyłącznie osobom, które – w ramach badania danej skargi – podają do wiadomości osoby, u której skarga została złożona, w podpisany i opatrzony datą dokumencie widziane lub zasłyszane osobiście okoliczności faktyczne mające związek z sytuacją będącą przedmiotem skargi, lub osobom, które występują w charakterze świadków w postępowaniu sądowym?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 204, s. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 20 czerwca 2018 r. – PG / Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Sprawa C-406/18)

(2018/C 311/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PG

Strona pozwana: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 47 karty praw podstawowych i art. 31 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/3[2] (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie procedur”) ⁽¹⁾ – w świetle art. 6 i 13 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka – należy interpretować w ten sposób, że jest możliwe, aby państwo członkowskie zapewniło prawo do skutecznego środka prawnego, nawet w przypadku gdy jego sądy nie mogą zmieniać decyzji wydanych w ramach procedur azylowych, ale mogą jedynie stwierdzić nieważność tych decyzji i zobowiązać organ administracyjny do przeprowadzenia nowego postępowania?

- 2) Czy art. 47 karty praw podstawowych i art. 31 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/3[2] (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie procedur”) –w świetle art. 6 i 13 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka – należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie państwa członkowskiego ustanawiające jednolity wiążący łączny termin 60 dni odnośnie do sądowych postępowań azyłowych, niezależnie od jakichkolwiek indywidualnych okoliczności i bez uwzględnienia szczególnych okoliczności sprawy oraz ewentualnych trudności dowodowych, jest zgodne ze wspomnianymi uregulowaniami?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 22 czerwca 2018 r. – Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo / Banca d'Italia

(Sprawa C-414/18)

(2018/C 311/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

Strona przeciwna: Banca d'Italia

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1, w szczególności lit. a) i f) rozporządzenia nr 2015/63 ⁽¹⁾, interpretowany w świetle zasad zawartych w tym akcie prawnym, a także w dyrektywie 2014/59 ⁽²⁾, w rozporządzeniu nr 2014/806 ⁽³⁾ oraz w art. 120 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, i na podstawie podstawowych zasad równego traktowania, niedyskryminacji i proporcjonalności, o których mowa w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również zakazu wnoszenia podwójnych składek, do celów obliczenia składek zgodnie z art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59, stoi na przeszkodzie stosowaniu przewidzianego systemu zobowiązań wewnątrzgrupowych również w przypadku grupy „faktycznej” lub, w każdym razie, w przypadku wzajemnych powiązań między instytucją a innymi bankami w ramach tego samego systemu? Czy jednak, również w świetle ww. zasad, korzystne traktowanie zarezerwowane dla zobowiązań preferencyjnych we wspomnianym art. 5 można analogicznie stosować także do zobowiązań tzw. banku „drugiego poziomu” wobec innych banków systemu (banków spółdzielczych), czy też wspomniana cecha instytucji, w szczególności działającej jako instytucja centralna w ramach powiązanego i zintegrowanego zespołu małych banków, również w stosunkach z Europejskim Bankiem Centralnym i z rynkiem finansowym, musi jednak prowadzić, na podstawie obowiązujących przepisów, do pewnej korekty przy przedstawianiu danych finansowych przez krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organom wspólnotowym oraz przy określaniu składek należnych od instytucji dla funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z uwagi na jej rzeczywiste zobowiązania i konkretny profil ryzyka?

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173, s. 190).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225, s. 1).